22. 8. 2007

ID: 49810

Projev vůle

Chybějící projev vůle nemůže být nahrazen pohnutkou jednajících účastníků ani v případě, kdyby to podle úsudku vnějšího pozorovatele odpovídalo pravidlům slušnosti a občanského soužití, neboť na základě pravidel ekvity lze za určitých podmínek odmítnout ochranu výkonu práva, nelze však právo nově konstituovat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 506/2006, ze dne 5.6.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce R. W., zastoupeného advokátem, proti žalovanému K. D. O., družstvu, zastoupenému advokátem, o 195.656,- Kč s úroky z prodlení, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 11 C 197/2004, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. října 2005 č.j. 16 Co 318/2005-92, tak, že rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 24.2.2005 čj. 11 C 197/2004-66 se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Olomouci k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 195.656,- Kč s úroky z prodlení, které v žalobě specifikoval. Žalobu odůvodnil tím, že u žalovaného pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 1.7.1975 jako automechanik a že dne 29.9.1998 uzavřel s žalovaným jednak dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 30.9.1998, a jednak dohodu, v jejímž článku III. bylo mezi účastníky ujednáno, že v případě, že podnikatel P. P. podnikající v objektu žalovaného ukončí podnikatelskou činnost v tomto objektu, převezme žalovaný zpět pronajatý objekt autoservisu i s těmi zaměstnanci – členy družstva, kteří ke jmenovanému podnikateli přešli ke dni 1.10.1998 a v době ukončení jeho podnikatelské činnosti u něj pracovali. Ačkoli tato situace nastala [žalobce dne 1.10.1998 nastoupil do pracovního poměru k P. P. a ke dni 30.4.2001 tento pracovní poměr skončil na základě výpovědi podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zák. práce] a dne 5.6.2001 žalovaný akceptoval návrh žalobce na uzavření pracovní smlouvy a stanovil den nástupu do práce 6.6.2001, byla žalobci ze strany žalovaného dne 6.6.2001 namísto původní práce nabídnuta práce „strojírenského dělníka při výrobě pastí na hlodavce aj.“. Žalobce se však domnívá, že s ohledem na článek III. dohody ze dne 29.9.1998 (který „představuje uzavření pracovního poměru s odkládací podmínkou“, která v jeho případě „byla splněna“) a na jednání účastníků ze dne 5.6.2001, trvá jeho pracovní poměr v nezměněné podobě (druh práce – automechanik, místo výkonu práce – L.) a že je proto „oprávněn nárokovat mzdu“ za období od 1.7.2001 do 31.7.2004 „v odkazu na průměrný měsíční výdělek, kterého dosahoval u P. P. ve výši 5.288,- Kč, která byla zjištěna soudem ve sporu sp. zn. 10 C 206/2001“.

Okresní soud v Přerově (poté, co řízení o zaplacení úroků z prodlení zastavil) rozsudkem ze dne 24.2.2005 č.j. 11 C 197/2004-66 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 195.656,- Kč a náklady řízení ve výši 41.955,- Kč „zmocněnci žalobce JUDr. J. T.“. Soud prvního stupně vycházeje z interpretačního pravidla uvedeného v ustanovení § 240 odst. 3 zák. práce dospěl k závěru, že „za pomoci výkladu projevu vůle lze dovodit“, že v článku III. dohody ze dne 29.9.1998 „si účastníci ujednali“, že v případě, že podnikatel P. P., k němuž žalobce nastoupil do pracovního poměru od 1.10.1998, ukončí podnikatelskou činnost a žalovaný bude v té době právně existovat, „bude žalobce nadále pracovat u žalovaného ve stejném, tj. původním pracovním zařazení na stejném místě výkonu práce, tedy v objektu žalovaného v k. ú. P. – L.“; mezi účastníky nebyl pouze dohodnut den nástupu do práce, neboť „záležel na tom, kdy bude odkládací podmínka splněna, tj. kdy žalovaný převezme od P. P. zpět pronajatý objekt“. K tomuto převzetí - jak soud prvního stupně dále uvedl - došlo 5.6.2001, a tak „nejdříve tímto dnem mohl žalobce nastoupit k žalovanému do práce“, což žalobce po dohodě s žalovaným následujícího dne 6.6.2001 „také učinil“. Protože všechny podmínky sjednané mezi účastníky v článku III. zmíněné dohody ze dne 29.9.1998 byly splněny, má žalobce, který „se po datu 6.6.2001 opakovaně a bezvýsledně domáhal po žalovaném přidělování práce automechanika“, podle názoru soudu prvního stupně nárok na požadovanou náhradu mzdy za období od 1.7.2001 do 31.7.2004 ve výši odpovídající jeho pravděpodobnému výdělku, který by zřejmě dosáhl 8.233,- Kč měsíčně; jelikož se žalobce domáhal náhrady mzdy vycházeje z průměrného výdělku 5.288,- Kč, „soud nemůže jeho žalobní petit překročit“, a proto „vyhověl žalobě v plném rozsahu“.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10.10.2005 č.j. 16 Co 318/2005-92 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 41.904,50 Kč k rukám advokáta. Odvolací soud po zdůraznění, že ujednání účastníků obsažené v článku III. dohody ze dne 29.9.1998 je „nepochybně projevem vůle“, který je třeba vykládat podle ustanovení § 240 odst. 3 zák. práce, ve shodě se soudem prvního stupně dovodil, že „se zřetelem k okolnostem, za kterých byl tento sporný projev vůle učiněn, odpovídá pravidlům slušnosti a občanského soužití a bylo také mezi účastníky ujednáno“, že po ukončení podnikatelské činnosti firmy P. P. v pronajatém objektu žalovaného a po převzetí tohoto objektu zpět žalovaným, „bude žalobce nadále pracovat na svém původním druhu práce, tedy automechanik a ve stejném místě výkonu práce, neboť žalovaný současně se zaměstnanci přebírá i prostory, ve kterých tuto činnost vykonával před uzavřením dohody o pronájmu těchto prostor P. P.“. V důsledku zmíněné dohody – jak odvolací soud dále uvedl –„žalobci zůstalo zachováno nejen členství v družstvu bez ohledu na druh práce, ale také místo výkonu práce, když žalovanému se vracela provozovna, kde před rozvázáním pracovního poměru žalobce pracoval, a rovněž druh práce, tedy automechanik, když nic nebránilo žalovanému, aby v objektu, který pronajal a který mu byl vrácen zpět, vykonával opět činnost před započetím pronájmu či se s žalobcem dohodl na jiném druhu práce“. Z tohoto projevu vůle účastníků tedy podle názoru odvolacího soudu „vyplývá zcela jasně“, že po splnění vymezené odkládací podmínky nabude účinnosti pracovní smlouva, podle níž „žalobce bude nadále vykonávat stejnou práci, na stejném místě, tedy ve stejném objektu“; jestliže však žalovaný žalobci po vrácení objektu tuto práci nepřiděloval, je uplatněný nárok žalobce na náhradu mzdy opodstatněný.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost „vyvozoval“ z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Namítal, že soudy obou stupňů při hodnocení článku III. dohody ze dne 29.9.1998 se jednak „neřídily interpretačními pravidly“ vyplývajícími z ustanovení § 240 odst. 3 zák. práce, § 35 odst. 2 obč. zák. a předestřené judikatury dovolacího soudu, a jednak „vybočily i ze zásady volného hodnocení důkazů uvedené v ustanovení § 132 o.s.ř., neboť interpretací tohoto projevu vůle účastníků, zejména žalovaného, jeho skutečnou vůli v podstatě změnily či dokonce nahradily“, jestliže dovodily, že v dohodě účastníků ze dne 29.9.1998 „bylo sjednáno, že žalobce bude nadále vykonávat práci u žalovaného ve stejném, tj. původním pracovním zařazení a na stejném místě výkonu práce, tedy v objektu autoservisu P. – L.“. Podle názoru dovolatele totiž z jazykového výkladu předmětného článku III. dohody ze dne 29.9.1998 a s přihlédnutím k účelu tohoto právního úkonu „nelze v žádném případě dovodit vůli žalovaného uzavřít pracovní smlouvu s odkládací podmínkou, ale pouze zde uvedenou skutečnost, že žalovaný při ukončení podnikatelské činnosti P. P. převezme zpět jak objekt autoservisu, tak i zaměstnance – členy družstva, kteří v tento okamžik u uvedeného podnikatele pracovali“. Takto formulované ustanovení podle jeho názoru „nemá ani veškeré esenciální náležitosti nezbytné ke vzniku pracovní smlouvy a ani je mít nemůže, neboť vůle účastníků k tomuto právnímu úkonu nesměřovala“. Smyslem citovaného ustanovení totiž bylo zajistit členům družstva zaměstnání jako podmínku zachování členství v družstvu bez ohledu na druh práce, přičemž „z použité textace nelze dovodit ani sjednání místa výkonu práce a ani den nástupu do práce“. Z tohoto důvodu výzva žalovaného učiněná žalobci dne 5.6.1998, že pokud má zájem, může nastoupit do zaměstnání k žalovanému „třeba hned 6.6.2001“, neměla základní náležitosti pracovní smlouvy, „když k tomuto úkonu opět ani směřovala, neboť šlo pouze o nabídku ze strany žalovaného, právě v duchu dohody ze dne 29.9.1998“. V této souvislosti nelze podle názoru dovolatele pominout ani skutečnost, že žalobce sám jako člen družstva svým projevem – hlasováním na členské schůzi konané dne 1.9.2000 souhlasil s rozhodnutím o ukončení podnikatelských aktivit žalovaného v areálu autoservisu v P. – L., a že tedy „mu bylo zcela jistě známo, že nikdy v budoucnu by v tomto místě jako automechanik již pracovat nemohl“. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst.1 písm. a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst.1 písm. c) o.s.ř.].

Žalovaný dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst.1 písm. b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soudem prvního stupně nebyl vydán rozsudek, který by byl odvolacím soudem zrušen. Dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst. 3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst.1 písm. c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - mimo jiné právní otázku, jaké náležitosti jsou způsobilým podkladem pro vznik pracovního poměru. Tuto právní otázku však vyřešil v rozporu s ustálenou judikaturou. Vzhledem k tomu, že posouzení uvedené otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je v tomto směru podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že žalobce pracoval u žalovaného družstva od 1.7.1975 jako automechanik; tento pracovní poměr byl rozvázán dohodou ze dne 29.9.1998 ke dni 30.9.1998, „neboť zaměstnanec přechází do pracovního poměru k firmě P. P.“. Další dohodou ze dne 29.9.1998 bylo současně kromě jiného mezi účastníky ujednáno (čl. III. věta první), že „v případě, že firma P. P., soukromý podnikatel, podnikající v objektu K. P., výrobního družstva, v k. ú. L., ukončí podnikatelskou činnost v tomto objektu, převezme K. P., výrobní družstvo, zpět pronajatý objekt autoservisu i s těmi zaměstnanci - členy družstva, kteří k firmě P. P., soukromý podnikatel, přešli ke dni 1.10.1998 a v době ukončení podnikatelské činnosti firmy P. P., soukromý podnikatel, u této pracovali“. Dopisem ze dne 17.4.2001 sdělil P. P. žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru „dle § 46 odst. 1 písm. a) zákoníku práce“ s tím, že „pracovní poměr skončí dne 30.4.2001“. Žalovaný po vzájemném jednání nabídl žalobci práci dělníka při výrobě pastí na hlodavce, jako automechanika jej odmítl zaměstnat.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že posuzovanou otázkou je povaha právního úkonu ze dne 29.9.1998 (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce) - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30.9.1999 (tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 167/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů) - dále jen zák. práce.

Pracovní poměr lze sjednat pracovní smlouvou (§ 27 odst. 2 zák. práce), ve které je zaměstnavatel povinen se zaměstnancem dohodnout druh práce, na který je zaměstnanec přijímán, místo výkonu práce (obec a organizační jednotku nebo jinak určené místo) a den nástupu do práce (§ 29 odst. 1 zák. práce).

Vznik smlouvy (dohody) v pracovněprávních vztazích předpokládá podání návrhu (oferty) a přijetí návrhu (akceptaci). Návrh smlouvy je jednostranný projev vůle navrhovatele (oferenta) adresovaný druhému účastníkovi (oblátovi), v němž mu navrhuje uzavření smlouvy s jím uvedeným obsahem a z něhož současně vyplývá, že v případě jeho přijetí jím bude navrhovatel zavázán. Přijetí návrhu (akceptace) je jednostranný projev vůle obláta adresovaný oferentovi, v němž vyslovil souhlas s obsahem navržené smlouvy. Návrh smlouvy je přijat okamžikem, kdy akceptace došla

oferentovi. Tímto okamžikem dochází ke konsensu účastníků (shodě zaměstnance a zaměstnavatele na obsahu smlouvy) a smlouva je tak uzavřena.

Pracovní smlouva, stejně jako jiný právní úkon (výpověď, dohoda o náhradě škody apod.) je projev vůle směřující ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (§ 240 odst. 1 zák. práce). Projev vůle může být učiněn jednáním nebo opomenutím; může se stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit (§ 240 odst. 2 zák. práce). Projev vůle je třeba vykládat tak, jak to se zřetelem k okolnostem, za kterých byl učiněn, odpovídá pravidlům slušnosti a občanského soužití (§ 240 odst. 3 zák. práce).

Vůle je jevem psychického nitra člověka, a proto sama o sobě není navenek zřejmá. Může mít význam jen tehdy, je-li vyjádřena navenek (objektivizována) prostřednictvím jejího projevu tak, aby byla seznatelná jiným subjektům, tj. zpravidla těm fyzickým nebo právnickým osobám, jimž je adresována. Projev vůle proto musí být určitý a srozumitelný, jinak je právní úkon neplatný (srov. § 242 odst. 1 písm. b) zák. práce). Není-li projev vůle sám o sobě jednoznačný, lze pochybnosti o tom, jaká vůle jím byla vyjádřena, popřípadě jaký byl její obsah, odstranit výkladem. Smyslem výkladu projevu vůle může být jen zjištění toho, co bylo skutečně projeveno.

Výslovný projev vůle se vykládá především podle použitého slovního vyjádření (podle smyslu, které požité slovní vyjádření obvykle znamená). Současně je třeba přihlížet ke všem okolnostem, za kterých bylo slovní vyjádření učiněno (zejména ke skutečné vůli jednajícího účastníka); rozhodné jsou přitom jen okolnosti existující v době, v níž byl projev vůle učiněn. Celkové zhodnocení všech rozhodných okolností pak musí odpovídat pravidlům slušnosti a občanského soužití. Výklad projevu vůle (§ 240 odst. 3 zák. práce) může směřovat jen k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projeveno. Pomocí výkladu projevu vůle nelze “nahrazovat” nebo “doplňovat” vůli, kterou jednající účastníci v rozhodné době neměli nebo kterou sice měli, ale kterou neprojevili (srov. obdobně rozsudek NS ČR ze dne 14.10.1996 sp. zn. 3 Cdon 946/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1997, pod č. 29).

V posuzovaném případě odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - vyložil ujednání účastníků obsažené v čl. III. dohody ze dne 29.9.1998 jako sjednání pracovní smlouvy s odkládací podmínkou. Je mimo pochybnost, že použité slovní vyjádření („v případě, že firma P. P., soukromý podnikatel, podnikající v objektu K. P., výrobního družstva, v k. ú. L., ukončí podnikatelskou činnost v tomto objektu, převezme K. P., výrobní družstvo, zpět pronajatý objekt autoservisu i s těmi zaměstnanci - členy družstva, kteří k firmě P. P., soukromý podnikatel, přešli ke dni 1.10.1998 a v době ukončení podnikatelské činnosti firmy P. P., soukromý podnikatel, u této pracovali“) se týká řešení situace, která by mohla v budoucnu nastat, kdyby P. P. ukončil podnikatelskou činnost.

Odvolací soud však pominul, že z uvedeného ujednání nevyplývá souhlasný projev vůle směřující k navázání pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným navzájem, ale že z vlastního textu se podává spíše jednostranné prohlášení žalovaného pro případ, že P. P. v budoucnu ukončí své podnikatelské aktivity. Lze připustit, že obsah tohoto prohlášení byl motivován zájmem o další pracovní uplatnění bývalých zaměstnanců žalovaného (včetně žalobce) pro případ neúspěchu jejich následného zaměstnavatele. Z hlediska závěru o obsahu projevené vůle však není podstatná ani tzv. mentální rezervace jednajícího účastníka, tedy, zda účastník při projevování vůle sledoval jiný cíl, než který ve skutečnosti projevil, významný není ani motiv, či pohnutka, tj. vzdálenější předpoklady a představy, z nichž jednající vychází. Podstatné totiž je toliko to, co lze objektivními hledisky hodnotit, tedy to, jakou vůli účastník (účastníci) ve skutečnosti projevil. „To, co si strana myslí, je zcela nerozhodné; k normotvornému procesu patří jedině projev vůle, ostatní je úplně nerozhodné. Jen to, co obsahuje projev vůle, je obsahem smlouvy...“ (srov. Sedláček, J., Rouček, F.: Komentář k čsl. obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, Praha 1936, díl IV., s. 78). Chybějící projev vůle nemůže být nahrazen pohnutkou jednajících účastníků ani v případě, kdyby to podle úsudku vnějšího pozorovatele odpovídalo - jak rovněž uvádí odvolací soud - pravidlům slušnosti a občanského soužití, neboť na základě pravidel ekvity lze za určitých podmínek odmítnout ochranu výkonu práva, nelze však právo nově konstituovat. Veden nesprávným právním názorem se odvolací soud nezabýval tím, zda příslib nástupnictví v případě ukončení nájmu P. P. v obsažený ujednání ze dne 29.9.1998 byl - vedle možnosti přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů podle ustanovení § 249 zák práce v tehdy platném znění - způsobilým podkladem pro přechod práv a povinností na žalovaného.

Protože rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud České republiky jej podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)